

Udvalget finder ikke, at der bør kunne ske afskedigelse med henvisning til ressourcebetragtninger, f.eks. som følge af faldende sagstilgang. Konsekvensen af dette standpunkt er, at fuldmægtige ved domstolene får en fortrinnsstilling frem for andre offentligt ansatte, men udvalget finder, at den uafhængighed af regeringsmagten som jurister ved domstolene, der udøver dømmende virksomhed, bør nyde, taler for denne videre beskyttelse.

Udvalget foreslår som nævnt ovenfor, at afgørelse om afskedigelse i alle de nævnte tilfælde skal træffes af Den Særlige Klageret ved dom efter indstilling fra Domstolsstyrelsen.

Som eneste undtagelse foreslår udvalget, at der bør kunne ske administrativ afskedigelse af dommerfuldmægtige og retsassessorer, der er fyldt 65 år, hvis det sker uden tab af indtægter frem til det 70. år. Udvalget foreslår kompetencen til at træffe afgørelse i disse tilfælde henlagt til Domstolsstyrelsen.

Om afskedigelsesgrundene henvises i øvrigt til betænkningen side 300-302 og til lovudkastet i betænkningen til § 54 og § 54 a.

Beskyttelse mod uansøgt ændring af tjenestested

Udnævnte dommere kan i følge grundlovens § 64 ikke pålægges at skifte tjenestested. Udvalget finder imidlertid, at behovet for en alsidig uddannelse af dommerfuldmægtige og til en vis grad retsassessorer tilsiger, at der må være mulighed for at lade de pågældende uddanne ved flere forskellige dommerembeder som led i et uddannelsesforløb. Udvalget finder videre, at de enkelte embeders behov for juridisk arbejdskraft ligeledes kun kan imødekommes effektivt, såfremt der består en mulighed for at flytte det juridiske personale. Udvalget anbefaler således, at der fortsat uansøgt skal kunne fastsættes ændret tjenestested, når dette er begrundet i uddannelseshensyn og i hensynet til en hensigtsmæssig ressourceudnyttelse ved domstolene.

Udvalget finder tillige, at der bør kunne fastsættes ændret tjenestested i tilfælde af en »omordning af domstolene«, ligesom der kan forekomme situationer, hvor en dommerfuldmægtig vurderes ikke at være egnet til at beklæde en stilling ved et konkret embede, men hvor den pågældende ikke nødvendigvis bør indstilles afskediget, men flyttet til et embede, hvor den pågældendes kvalifikationer bedre vil kunne udnyttes. Det kan efter udvalgets opfattelse ikke ganske udelukkes, at det samme vil være tilfældet i visse sygdomssituationer.

Udvalget finder, at en afgørelse om uansøgt ændring af tjenestested, når ansættelsesområdet er hele landet, ikke er uforenelig med konventionens krav om sikkerhed mod fjernelse fra stillingen.

Af administrative grunde finder udvalget det mest hensigtsmæssigt, at én central myndighed forestår tjenestestedsændringerne for hele landet, og udvalget foreslår, at kompetencen henlægges til Domstolsstyrelsen. Udvalget foreslår samtidig, at Domstolsstyrelsen – såfremt en fuldmægtig protesterer mod en varslet tjenestestedsændring – skal forelægge sagen for Den Særlige Klageret, der træffer afgørelse i sagen. Indbringelsen af sagen for klageretten foreslås tillagt opsættende virkning.

Et mindretal (1 medlem) finder, at de nugældende regler om administrativ fastsættelse af tjenestested skaber en afhængighed for den ansatte af arbejdsgiveren, som må ligestilles med den afhængighed, som er knyttet til muligheden for uansøgt afskedigelse. En beskyttelse kan ikke blot bestå i at indføre et forbud mod forflyttelse, for ændring af tjenestested inden for en ansættelse ved domstolene indebærer ikke en forflyttelse.

Denne medlem finder derfor, at det er nødvendigt at introducere et ændret ansættelsessystem, således at dommerfuldmægtige ansættes enten ved bestemte domstole, f.eks. Københavns Byret, eller ved domstolene inden for en vis region, f.eks. med tjeneste »ved retterne i X amt«. Mindretallet finder det i denne sammenhæng afgørende, at der gennemføres en principiel lokalisering af ansættelsen, og at der til denne lokalisering kan knyttes et meningsfyldt forbud mod forflyttelse, dvs. uansøgt pålæg om at gøre tjeneste ved en domstol uden for det nævnte område. *De øvrige medlemmer af udvalget* finder ikke, at de uafhængighedssynspunkter, som ligger bag mindretallets forslag, kan begrunde forslaget. De henviser til, at det efter udvalgets forslag ikke er ministeren, men Domstolsstyrelsen, som træffer bestemmelse om forflyttelse. Der er derfor ingen risiko for, at ministeren (regeringen) kan benytte forflyttelse som en »sanktion« over for dommerfuldmægtige. Hertil kommer, at uansøgt forflyttelse kan indbringes for Den Særlige Klageret.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 302-304 og til lovudkastet i betænkningen § 54 og § 54 a.

Disciplinærfølgning

Efter de nugældende regler er det som udgangspunkt Justitsministeriet, der er disciplinærmyndighed for retsassessorer og dommerfuldmægtige. Dette udgangspunkt modificeres dog ved, at klager fra private behandles enten af landsretspræsidenterne (ved de præsidentlede byretter byretspræsidenten) eller Den Særlige Klageret.

Efter udvalgets opfattelse tilsiger de ikke-udnævnte dommeres uafhængighed, at denne gruppe under-